

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Sapientia

Pinamonti, Giovanni Pietro
Segneri, Paolo

Coloniae, Anno M.D.CCVI.

VD18 12664146

Peccatores ad æterna Inferorum supplicia condemnantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50782](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50782)

O pestilens peccatum ! namque in eo etiam & tu veneno es per simile, cujus prima inter symptomata habetur oculorum hebetatio : Ità clarissimæ veritates non agnoscuntur à peccatoribus.

PUNCTUM III.

Unius peccati supplicium.

Luet quæ fecit, nec tamen consumetur.

Job. 20. 18.

CONSIDERA denique enumeratâ maiora omnia nihil esse, æternis pœnis comparata, quas propter peccatum unicum anima damnata sustinet in inferno. Lubeat igitur tibi accedere non nihil ad extremum duntaxat marginem horrendæ illius fornacis, & fixo illic obtutu, arbitrari tot animas in æternum damnatas, neque ob culpas alias quàm ob ipsasmet, vel pauciores etiam, quarum & tu reum te nôsti. An non horrore attonitus exclamabis: ergone pro momento unico pudendæ, sordidæque voluptatis, supplicia exsolvenda sunt inaudita, ac sempiterna?

ità enim verò est; peccati lethalis tanta est malitia, tam immensa sceditas, ut puniri mereatur morte infinita, supplicio nunquam finem habituro. Fluxere jam annorum quinque millia, ex quo Cainus in hoc æstuantium flammarum Oceano circumnata, neque tamen usquam adhuc littus, nusquam portus, vel à longè apparet, & post tot, tantaque supplicia, ne teruncium quidem expunxit grandis illius debiti, quod per peccatum suum contraxit. Flueat posthæc quina, totidem fluent centena, imò centies millena millium annorum millia, idem tamen semper erit æternitatis initium. Tam grandi temporis fluxu videt interea Deus animam illam, quam ipsemet condidit ad imaginem suam, videt profundis, sinâ æternorum ignium, & suæ desperationis abyssis absorptam, audit gemitus, audit clamores, neque tamen ullâ tangitur illius commiseratione; viscera illa tam teneræ plena caritatis, ut vel unius curam formicæ habeant, nunc usque adeò sunt indurata, ut nec
hi-

hilum moveantur desperatione crea-
 turæ, olim in carissimarum numero
 filiarum adamatæ. Ecquod fel illud
 est & abiyntum, cujus unicâ gattu-
 lâ immensum mare dulcedinis in per-
 petuum amarescat? hoc fel est peccas-
 tum, *pereat Samaria, quoniam ad ama-
 ritudinem concitavit Deum suum.*
Osea 14. Mira hæc tibi forsân videns
 tur? adde & hoc, quòd peccatum
 nunquam ad condignum (cum scho-
 lis loquor) puniatur in inferno. Tam-
 etsi Deus uni animæ, propter unicum
 solùm peccatum, immitteret omnem
 illam pœnarum ac suppliciorum tem-
 pestatem, quâ omnes simul dæmones
 ac damnatos sinè intermissione affli-
 git, parùm adhuc foret id omne præ-
 unius merito peccati. Non potest De-
 us unquam, quantumcunque vibret
 ictum, ferire peccatorem tam gravi-
 ter, quin feriat leniùs, quàm peccatum
 ipsum mereatur (C). Nunc ergo intel-
 ligestandem, quale quantumque sit
 malum, offensa Boni infiniti. Ego
 certè non inveno tincturam nigri-
 rem

rem, quâ tam fœdam tibi speciem le-
thalis peccati, magis graphicè depin-
gam.

ORATIO.

O ! Quàm parum cognovi hæc-
tus, mi Deus, monstruosam pec-
cati mei malitiam, quàm parum cog-
novi! Nempe & ego infelix in illorum
sum numero, qui, dum te offendunt,
nesciunt, quid faciunt. Quòd si un-
quam satis animo penetrâssem, suppli-
cia inferni tam immania, nihil tamen
esse, nisi umbram mali, præ peccato,
quod verum unicúmque est malum; si
penetrâssem, in irrogandis peccatrici
animæ suppliciis, quantum vis æternis,
majorem tamen clementiæ, quàm ju-
stitiæ tuæ haberi rationem, pœnam
omnem infinitè minorem esse merito;
si hæc, inquam, satis esse penetrâssem,
ecquâ fieri poterat, ut unquam pecca-
rem? quantum autem abfuit, quin meo
ipsiusmet irreparabili damno cogerer
experiri, certissimas has veritates, a-
man-

man-

mandatus ad feralem illam terrificam-
que noctem, cui nullus in æternum sol
exoritur? Prô quàm steti vicinus casui,
jam jamque lapsurus in horrendum il-
lud barathrum, cuius in extremam
oram jam multoties fueram delatus.
Tibi igitur gratiæ debentur, mi Deus,
qui mecum egisti secundùm magnam
misericordiam tuam, post justitiam in
alios tam severè exercitam, à quibus
tamen illa leviùs, quàm à me fuit irri-
tata. Et ego, post tot misericordiæ tuæ
in me exhibita argumenta, rursus te
offendam? ah! non admitte mi Deus,
tantum nefas; nimis fui cæcus hacten-
us, quod injuriâ affecerim bonita-
tem illam infinitam, quæ omnium a-
mores hominum meretur. O! ut facta
mea præterita reddere infecta pos-
sem, quàm libens facerem quibus-
libet impensis meis! Tu, mi DE-
US, qui tuam hactenus clementiam
exercuisti in peccatorem, exere
nunc potentiam adversùs peccatum,
istud destrue, istud redige in nihilum,
non tam quia mihi noxium, quàm
quia

quia tibi summè contrarium, & cordi tuo super omnia inimicum. Ità ego duplicè liberatus malo, culpæ atque pœnæ, in illa beatorum Patria laudabo nomen tuum assiduè, & misericordias tuas in æternum cantabo, Amen.

CONSIDERATIO V.

PRO DIE JOVIS.

Peccatum in Christo punitum.

PUNCTUM I.

Quàm grande Debitum peccato contractum.

Decem millia talenta. Matth. 18. 24.

I. **C**ONsidera, quantum debitum contrahas apud Deum, cum peccas. Hinc Justitia divina cupit sibi satisfieri, clamans: *redde quod debes*, illic verò satisfaciendi nec via, nec modus apparet. Conferant preces suas unum in cumulum Sancti omnes,
con-